

TERTÚLIA AMB UN CAFÈ A LA CANTINA

Carme Santillán Torrent

El meu primer contacte amb l'Institut data de quan la meva filla gran hi feia el BUP. El Narcís Oller encara es trobava a la plaça del Quarter. Era precisament l'època en què es van iniciar les mobilitzacions i protestes per aconseguir el nou centre: es feien classes al carrer, es tallaven les carreteres, s'organitzaven "assentades" al bell mig de la plaça... però ningú no deixava de treballar. Encara me'n recordo d'algun nom de professors, que per discreció no vull esmenar en el text, que van ser alguns dels impulsors i "revolucionaris" del nou Institut.

I ves per on, qui m'ho havia de dir que, al cap d'uns anys, treballaria al menjador i cantina del nou Narcís Oller. Per ser sincera, em fa molta il·lusió quan faig aquest recorregut pels records dels anys passats.

La meva filla gran ja ha sortit, fa anys, del centre, treballa, té la seva família, però la meua vida, almenys la professional, ha quedat connectada durant molts anys amb l'Institut. Dic "professional", però no diria cap mentida si dic que també alguna part de la personal. Darrere de la barra he conegut molta gent: cada dia em passen al davant tants alumnes i tants professors... Crec que amb cada cafè, amb cada bossa de "xuxes" que preparo sé oferir una paraula cordial; conec només amb el caminar i l'expressió de la cara de qui entra què porta cadascú en el seu cap, i estic segura que quan entren a la cantina no entren només per sedollar la set o la gana... i em sento una part minúscula però important de l'Institut. M'agrada molt la meua feina.

M'agrada molt el tracte amb la gent, i quan per "gent" entenem adolescents i docents... l'apartat d'anècdotes seria inacabable.

Anècdotes, històries d'amor, històries plenes de disgust, d'agraïment, d'al·leugeriment després de trobar una solució... El curiós és que sovint em trobo escoltant les dues, o les tres o les que toquin, cares d'una mateixa història, amb els mateixos protagonistes però amb detalls diferents. Com va ser el cas d'una parelleta d'alumnes, noviets, que acabaven de trencar la seva relació perquè les mares dels dos se n'havien

assabentat qui era el noi i la nòvia, i resulta que en els seus anys joves eren aquestes mateixes mares dues rivals que no es podien suportar. I com a conseqüència d'això van decidir impedir l'amistat dels seus fills. Una versió de Romeu i Julieta en versió Institut Narcís Oller? Potser sí, o potser no, és igual. El que em va colpir va ser el desconsol del noi, fixeu-vos-hi, del noi, que m'ho va venir a explicar.

Altres anècdotes estan relacionades directament amb la relació alumnes-professors. Durant els anys veus quins tenen més simpatia entre l'alumnat, qui són "els durs i implacables", els qui sempre van de bon rotllo, però "ojo" amb els exàmens... En fi, i lliçons d'humanitat que he vist per part d'alguns joves i que m'han fet saltar les llàgrimes.

També guardo records d'algun ram de flors, d'algun escrit regalat l'últim dia del curs escolar... Petites grans satisfaccions.

En resum, després de la meua filla, ara com a alumna a l'Institut continuo jo. Faig la meua feina diària amb moltes ganes, però també aprenc cada dia. El tracte humà, el coneixement de la persona, de les infinites i boniques qualitats i il·lusions que cadascú porta a dins, són les petites sorpreses que m'aporta el dia a dia al Narcís Oller.

La cantina del centre, lloc de trobada d'alumnes i professors. La Carme Santillán, centrada en l'art de fer cafès. (Arxiu del centre)